

El paradís a Tavèrnoles

Tan bon punt deixem la carretera de Roda i enfilem el trencall del Reguer sembla que el cor s'eixampli. Sentim clarament que queda enrere el febrós tragí que imposa la vida artificiosa d'avui i ens retrobem una vegada més amb l'harmonia que es desprèn del contacte directe amb la naturalesa. Com que nosaltres també en som, de naturalesa, no és pas estrany que aquesta relació de proximitat que tornem a establir amb les terres tavernolenques ens infongui una pau d'esperit que, sens dubte, és el més desitjable nivell de vida al que podem aspirar.

....

Tenim una zona important de terres de cultiu, bona part de les quals situades en una extensa plana que facilita el treball agrícola. Tenim un casc urbà verd i florit molt ben situat en els primers graons d'accés a les mítiques Guilleries i que constitueix, al mateix temps, un magnífic balcó des d'on podem contemplar la plana i les muntanyes que l'encerclen. Tenim l'entorn d'una bellesa extraordinària que combina prats i pastures amb arbredes d'exultant frondositat, que generen vida. Tenim uns turons dissenyats a mesura humana, que no exigeixen massa esgotament corporal per assolir fer el cim. Tenim escampades unes quantes fonts – indrets d'aigua i anissos, repòs i trobada – que esperem de tornar a gaudir aviat. I camins... tenim els camins que ens permeten d'accedir a tots aquests llocs i que ens produeixen una serena emoció per l'encant, continuat, del seu estricte recorregut. I, posats a tenir, tenim fins i tot una climatologia que sol afavorir-nos amb un tracte prou benigne, sense excessos de cap mena... A més de tot això hi ha, en el nostre terme, un conjunt monumental de considerable valor història i artístic: l'ermita de Sant Feliuet (en èpoques medievals anomenada Sant Feliu de la Roca), de construcció inicial preromànica i les esglésies romàniques de Sant Pere de Savassona i de Sant Esteve de Tavèrnoles. Aquesta darrera l'any 1728 va sofrir una transformació (en aquells moments potser convenient, però no gaire encertada) que modificava el seu estil primitiu. Sant Esteve queda, però compensada amb la conservació rigorosa del campanar, del més pur estil romànic llombard. Tot junt forma un agrupament arquitectònic important amb una pervivència de prop de mil anys; d'obligada visita dels entesos i, avui, també del turisme que, cada vegada més, es passeja pels nostres territoris.

En un altre ordre de coses, les nits tavernolenques també aporten la seva contribució a l'estat de benestar que ofereix el poble. A l'estiu són fresques i serenes i ens alleugen de la calor, de vegades un pèl exagerada, que el sol ens ha abocat durant el dia. Aleshores, de nit, des d'un punt fosc dels bancs de fora Can Janot, o de l'aparcament, del terrat municipal o, simplement, des de la cadira que trèiem a la porta de casa, ens és donat de refrescar-nos mentre contemplem uns cels estampats d'estrelles que presideix una lluna més clara que la de València, tan acreditada arreu del món però que m'atreveixo a dir que no es pot comparar ni de bon tros amb la nostra...

De vegades, del llit estant, a trenc d'alba o entre son i son podem escoltar la lleu simfonia de les esquelles que durant un petit espai de temps, ens agombola per retornar-nos plàcidament a la tranquil·litat de la dormida que encara allargarem una mica més.

Però per damunt de tot, Tavèrnoles té l'element humà: l'element humà que ha conformat i conforma el veïnatge.

...

Què vol dir això? Suposo que la principal conclusió que en podem treure s'hi vivia i s'hi viu bé. Jo hi afegiria que molt bé. Faig aquesta afirmació partint d'un profund convenciment de la realitat tocant de peus a terra. I parlo des d'una perspectiva de vida que m'ha fet conèixer situacions de tota mena, des de les més tràgiques a les més plaents. A Tavèrnoles sempre ens hi hem trobat com el peix a l'aigua, amb un veïnat tothora acollidor i solidari. Amb els anys transcorreguts n'hem tingut mostres prou evidents.

...

Armand Quintana, passatges del *Pregó de la festa major de Tavèrnoles*, 2003.